

Българското население въ Македония, по численостъ спрѣмо другитѣ етнични групи, турци, гърци и др., взети заедно, има абсолютенъ прѣвѣсъ, въпрѣки голѣмитѣ изселвания въ България. То броеше прѣзъ 1912 г. около 1,100,000 души. Българитѣ особено наддѣляватъ надъ другитѣ народности въ срѣдището на западна Македония — Кичевско, Прилѣпско, Тиквешко, Охридско, Битолско, Воденско, Енидже-Вардарско. Въ сѣвѣро-източна Македония тѣ държатъ голѣмъ прѣвѣсъ въ Осогово и широкитѣ му разклонения, горня Брѣгалница, горня Струма, горня и срѣдня Места. Току-речи сѣвѣсѣмъ отсѣтствуватъ българитѣ въ нѣкои южномакедонски крайща, именно по срѣдня Бистрица, Халкидическия полуостровъ и Саржшабанско. Всѣкждѣ другадѣ, дѣ повече дѣ помалко, българщината е разлѣна като море, изъ което се подаватъ чуждитѣ острови.

Отъ старитѣ български племенни названия е запазено само едно — бърсяци въ Кичевско. Всички други названия сж мѣстни прозвища, давани обикновено отъ сѣсѣднитѣ селища за присмѣхъ или за означение нѣкой характеренъ бѣлѣгъ на носията и на говора; има и такива, които сж въ свръзка съ географскитѣ имена. Ето нѣкои отъ реченитѣ прозвища: мияци, поляни, улюфи, обяла и др. въ Дебърско;¹⁾ торлаци, дуйки въ Мориовско; кековци, естеовци въ Костурско; камбарбази въ Солунско,²⁾ мървачи въ южния Перинъ; малешевци,³⁾ пиянчани⁴⁾ по горня и срѣдня Брѣгалница; шопи въ Шипско, Кратовско и др. За означение жителитѣ отъ извѣстна покраина обикновено си служатъ не съ тия прѣкори, а съ името на централното селище или съ името на околията; така се казва: велешани, тиквешани, разложани, скопани, кратовци и др.

¹⁾ Срв. А. Алексиевъ, Етнографски бѣлѣжки за полянитѣ, мияцитѣ и бърсяцитѣ, въ СНум. кн. XXX. — Л. Димитровъ, въ Извѣстия на семинара по слав. филология при университета въ София I, 267 сл. — В. Кнжчовъ, Македония, 30 сл.

²⁾ Мсб. XVIII, 428.

³⁾ Името Малешевце ще да е отъ трако-илирски произходъ и ще да съотвѣтствува на албанското Малесия, което ще рече планински край, или пъкъ ще да е въ свръзка съ думата малези, което значи черна планина, черна гора.

⁴⁾ Името Пиянецъ може би да е ославѣнена форма отъ старото Пеония.